

www.superfamilie.nl

Franz-Senn-Hütte

Oberrißhütte - Franz-Senn-Hütte - Höllenrachen - Alpeiner Alm - Oberrißhütte

5 uur, 9 Km en 470 hoogtemeters

Een niet al te zware wandeling is deze naar de Franz-Senn-Hütte. De paden zijn goed begaanbaar, het uitzicht geweldig en de Hütte zeker een bezoek waard.

Vorbij de hut is er dan nog een uitdaging om door te gaan naar de voet van de gletsjer Alpeiner Ferner. Een heel mooi pad met nauwelijks hoogtemeters.

Het begint echter met een fraaie autorit door het Oberbergtal.....

Het Oberbergtal is een zijdal van het Stubaital, zuidelijk van Innsbruck. Vanuit het dorpje Milders kun je het dal in rijden.

Let op: Aug. 2024 laat Annette V. weten dat de parkeerplaats bij de Oberrißhütte gesloten is. Dit lijkt een tijdelijke sluiting in het hoogseizoen te zijn bij te veel drukte. Het advies is dan ook om ter plekke te informeren of deze beschikbaar is. (Lopend tot aan de parkeerplaats is een extra anderhalf uur!).

Dan gaat het 9 km lang door een wonderschoon dal, het laatste deel nog slechts één auto breed. Eindpunt van de weg is de Oberrißhütte (1742m) waar een grote parkeerplaats aanwezig is.

(Net voor de hut kruist de weg een beek. De beekbedding is daar met beton bekleed, maar het is een tamelijk steil 'gat'. Dit kan voor sommige 'verlaagde' auto's of wagens voorzien van grote spoilers een probleem geven).

Als het druk is bij de parkeerplaats loopt er iemand rond om parkeergeld te vragen. Als het rustig is lopen ze er niet.

Wij zetten om 10.15 de wagen neer en trekken de wandelschoenen aan. Van wandelen komt echter nog even niets. Door het dal rijdend zaten wij achter een wagen met Belgisch kenteken, en al snel werd duidelijk dat dit een bekende betrof. Wouter en

Annik van www.alpenfreaks.be. Ik ken Wouter al enkele jaren via onze internetsites, maar had hem nog nooit persoonlijk ontmoet. Ik dacht hem te herkennen van zijn Avitar-foto op zijn website en dat bleek te kloppen. Leuk om na jaren internetcontact eens een 'life' ontmoeting te hebben met nog een Alpenverslaafde.

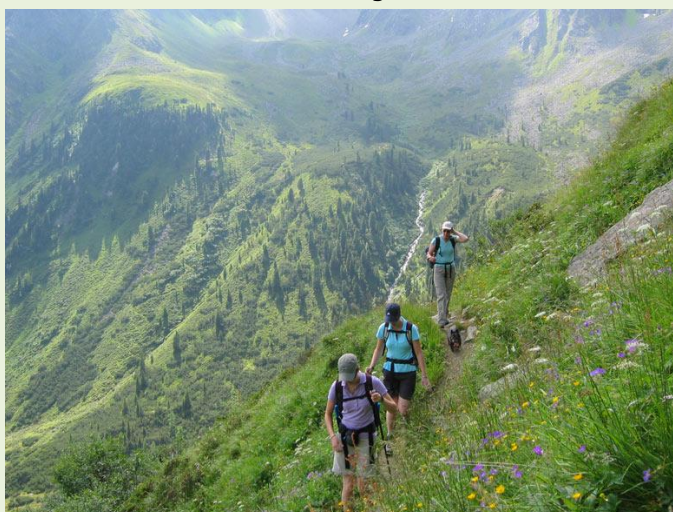
Dan is het toch tijd om op pad te gaan. Voorbij de Oberrishütte gaat het eerst via een breed pad verder het dal in.

Al snel wordt het daarna smaller en begint de klim richting de Franz-Senn-Hütte. De route is eenvoudig te vinden en wordt overal goed aangegeven. Een beetje hoger op de helling aangekomen volgt een T-splitsing. Beide paden hebben het zelfde einddoel dus we mogen kiezen. We volgen het meest duidelijke pad; rechtsaf. Terug zullen we vanaf de linker kant komen.

Het pad blijft heel lang langs de helling omhoog gaan, steeds zigzag via de vele haarspeldbochten. Vervelend wordt het niet want met elke bocht gaan we weer hoger en wordt het uitzicht fraaier. Vooral mooi is de blik terug in het dal waar de Oberrishütte met de grote parkeerplaats duidelijk zichtbaar zijn.

Met het toenemen van de hoogtemeters krijgen ook de ons omringende bergen meer schoonheid en vragen de vele Alpenbloemen steeds meer aandacht. (Foto)

Als er voldoende hoogte is gemaakt, gaat de route verder rechts om de berg heen en lopen we dieper het dal in.

Het pad wordt nu wat vlakker terwijl we de Alpeiner Alm naderen en steeds beter de gletsjers en sneeuwvelden verder weg in het dal zien liggen. Op de voorgrond is dan ook in de verte al de Franz-Senn-Hütte zichtbaar.

Via een hek komen we op de Alm en steken een klein beekje over. Daarna is er een Y-splitsing. Links naar de Alpeiner Alm met een terras op de rand van de rotsen, rechts

gaat het verder naar de Franz-Senn-Hütte. (In 2024 is de Alpeiner Alm gesloten, we hebben nog geen informatie gevonden of dit tijdelijk danwel permanent is).

Het pad bestaat hier uit grote platte 'stapstenen' waarmee de hier natte ondergrond droog overgestoken kan worden.

Eenmaal voorbij Alpeiner Alm wacht ons een grote verrassing. We komen bij een enorm diepe kloof waar het water van de Alpeiner Bach doorheen raast. Een schitterend stukje natuurgeweld waar het pad vlak aan langs verder omhoog loopt.

Deze grillige kloof alleen al is het waard eens te bezoeken. Wij raken er niet op uitgekeken en lopen heel langzaam door langs de rand om, eenmaal boven, bij de Franz-Senn-Hütte te staan.

Het pad gaat links om de hut heen naar het terras. (Bij de eerste deur rechts, met het afdakje erboven, is een 'Stempelstelle'). Op het terras zien we Wouter en Annik terug die dit vandaag als einddoel hadden. Wij willen echter verder het dal in en de dag hier vol zien te maken.

Daar het wel rond lunchtijd loopt, zoeken we voorbij de hut een mooi plekje uit aan de oever van de Alpeiner Bach en smeren onze broodjes. Er is dan tevens gelegenheid om de wandelkaart nog eens te bestuderen en te bepalen hoe we na de maaltijd verder gaan. De gletsjers achter in het dal zien er aantrekkelijk uit en op weg daar naartoe komen we volgens de kaart langs iets wat de 'Höllentrachen' heet. Daar willen we wel meer van weten.....

Er zijn heel veel wandelmogelijkheden vanaf het knooppunt achter de Franz-Senn-Hütte. Alles is duidelijk aangegeven met grote aantallen bordjes. Wie zelf eens op onderzoek uit wil, kan hier eenvoudig een keuze maken.

Als de broodjes zijn weggewerkt vullen we de waterflessen nog bij en zoeken de brug achter de Franz-Senn-Hütte weer op.

Nu steken we deze brug over en gaan dan linksaf, verder het dal in. Dit hooggelegen dal lijkt welhaast helemaal vlak te liggen zodat het een eenvoudige wandeling naar achteren zal worden.

Het slingert wat door het dal, steeds in de buurt van de Alpeiner Bach, en regelmatig moeten we een kleiner zijbeekje oversteken.

Het is er schitterend met steeds dat fraaie uitzicht op de gletsjers. De bergwand links is de 'Sommerwand'. Een 'Kletterwand'.

Verderop zien we een rotswand dat als een dam dwars door het dal ligt. (Foto) Na nogmaals een brug over een zijbeek komen we bij de rotswand aan en beginnen aan de korte klim omhoog.

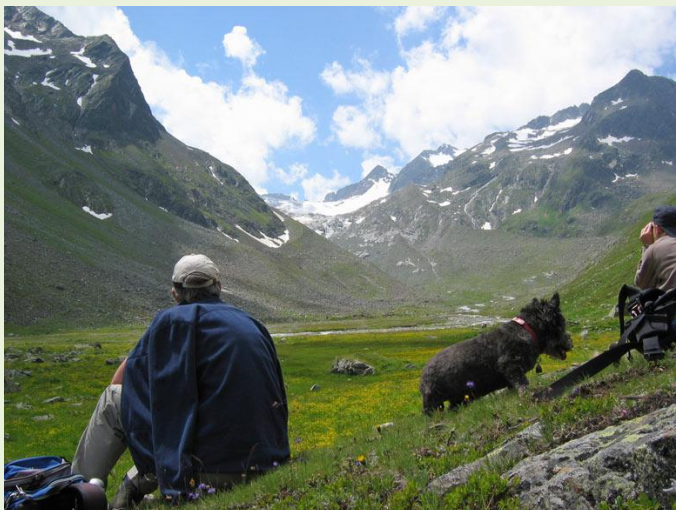
Halverwege de helling staan we plots voor een smalle diepe kloof waar het water van de Alpeiner Bach doorheen raast, deels zelfs ondergronds. Volgens een bordje is dit de 'Höllentrachen'. Het is eigenlijk een 'Steig'. Via touwen kunnen bergbeklimmers hier door de kloof klauteren, net boven de waterspiegel, door deze natuurlijke tunnel. Prachtig om te zien, maar niet geschikt voor deze Groninger.

Wij geven er toch de voorkeur aan om de rots verder aan de buitenzijde op te klimmen. Een leuk stukje klauterwerk, maar niet moeilijk noch hoog.

Daarna is het dal weer nagenoeg vlak maar wel rotsachtiger. Ook het pad bestaat nu herhaaldelijk uit grote stenen en zitten er soms diepe gaten tussen.

We komen nu langzaam steeds dichterbij de Alpeiner Ferner, de grote gletsjer achter in het dal. Deze wordt geflankeerd door links de hoge toppen van de 3474m hoge Rudehofspitze en aan de andere zijde de 3497m hoge Schrankogel.

Verderop is nog een Y-splitsing. Beide paden komen later weer bij elkaar en gaan verder tot aan de voet van de gletsjer. (Wandelpad 131 volgen) Dat is dan nog eens 2.5km en gaat weer flink klimmen. Dat doen wij niet meer, maar zoeken er een mooie grote steen uit voor een pauze. We eten een appeltje en genieten van het uitzicht op de prachtige bergomgeving voor we aan de terugweg beginnen.

Het eerste deel terug is nu eenvoudig. We lopen dezelfde weg weer af, via de Höllentrachen tot aan de Franz-Senn-Hütte. Het terras is uitnodigend, maar we waren al overeengekomen dat we pas bij de Oberrishütte iets zouden nuttigen.

Voorbij de hut dalen we weer af langs de prachtige

kloof, maar gaan daarna rechtsaf richting de Alpeiner Alm die we op de heenweg niet hebben aangedaan. Voor we bij deze Alm zijn staat er een bordje dat het pad rechtsaf ons daarheen zal voeren.

Net voor de hut kiezen we op de volgende splitsing nogmaals rechts en lopen daarna onder de hut met het terras boven de rotswand langs.

Er volgt nog een korte afdaling over de Alpenwei, tot de rood/wit markeringen ons bij een hek brengen. Daar verlaten we de Alm en komen weer tussen het

struikgewas en de lage Alpendennen terecht.

Gelijk begint het behoorlijk te dalen, maar dan wel over een heel aparte ondergrond. Hele grote rotsblokken, geheel glad geslepen, vormen de route.

Een leuk gezicht maar minder eenvoudig om te belopen. Een uitglijertje is niet ondenkbaar.

De route is er niet erg duidelijk aangegeven, maar is desondanks eenvoudig te vinden. Overall om ons heen is de begroeiing zeer dicht. Een brede strook in het midden is vrij van struiken, en dat is de route. (Foto) Het is gewoon een kwestie van 'je eigen pad omlaag zoeken'.

Later versmalt dit en is het weer een herkenbaar paadje dat daarna verder afdaalt via enkele haarspeldbochten.

Voortdurend blijft het langs de kloof lopen waar onderin de Alpeiner Bach stroomt. De beek is echter alleen te horen.

In het nauwste deel tussen de twee bergwanden wordt het vlakker en ronden we linksom de berghelling. Zodra het weer breder wordt staan we op de T-splitsing waar we vanmorgen rechtsaf omhoog gingen. Nu gaan we ook rechts, (rechtdoor) maar is dat omlaag en terug via het brede pad naar het startpunt bij de Oberrishütte.

Daar nemen we plaats op het terras en met een heerlijk koud drankje praten we nog even na over al het moois wat we vandaag weer hebben gezien en de onverwachte ontmoeting.

De routes zijn zo nauwkeurig mogelijk opgetekend. Ik ben niet verantwoordelijk voor wijzigingen ter plaatse en/of (type-)fouten in de omschrijvingen. NEEM ALTIJD EEN GOEDE WANDELKAART MEE! [En mail ons](#) als je onjuistheden tegenkomt.

© 2006 - 2024 superfamilie.nl | Het is toegestaan deze PDF routebeschrijving af te drukken of te downloaden naar een lokale harde schijf voor enkel persoonlijk en non-commercieel gebruik. | Voor meer informatie zie: [Auteursrecht & Disclaimer](#) |